

[Landbrugsministeren.]

vedtaget at hjælpe ved en speciel lovgivning. Det er denne sondring, regeringen har måttet fastholde. Vi mener, at den er rimelig, og at det må være naturligt, at man forsikrer sig, hvor man kan, og det kunne man altså gøre i dette tilfælde.

Der er ikke tale om, at det er på grund af de reducerede reserver, man ikke vil udlåne de 2,7 mill. kr., det drejer sig om. Det er alene på grund af de principielle betænkkeligheder, jeg har nævnt, og jeg skal blot gentage, at nu må vi jo se på sagen i udvalget og afvente den behandling, sagen får dér.

Lysholt Hansen: Jeg vil gerne sige til det forslag, hr. Ib Thyregod stillede om, at man i stedet for en låneordning kunne tænke sig statsgaranti for lån til markedsrente, at det forstår jeg udmærket, fordi det imødekommer jo netop den indvending, som jeg var bange for var relevant, nemlig at det var for ikke at reducere den reserve — det nægter ministeren nu — som nu er skåret ned til 20 mill. kr. på finanslovsforslaget, og af hvilken der nu kun resterer 7 mill. kr.; at regeringen stiller sig afvisende over for det foreliggende lovforslag. Jeg vil gerne have lov at sige, at en statsgaranti selvfølgelig er en form for hjælp, men her er der en gruppe af mennesker, der er ramt meget hårdt, og det er jo ikke storfolk, det drejer sig om, det er små gartnere og frugtavlere og landmænd for hovedpartens vedkommende, i hvert fald på Falster, dem, jeg kender af dem, og for dem vil det være af den største, afgørende betydning, at man kan få netop et lån og til en rente, som i enhver henseende må være rimelig. En rente på 8 pct. er jo også for dem i en situation, hvor de i forvejen er meget hårdt trængt, en støtte i forhold til den markedsrente, der er i dag, på omkring ved de 10 pct. Vi mener derfor, at lånevejen er en god vej at følge. Det kan jo ikke nægtes, at når de selv skal klare de 25 pct., stilles der på forhånd store krav til mennesker, der ikke har haft indtægt i det år, der er gået, derfor kan vi give tilslutning til forslaget, og jeg håber, også af hensyn til dem, der skulle have støtten, at det kan gå igennem.

Nu siger landbrugsministeren, at det kunne den foregående regering jo have kla-

ret for længe siden. Landbrugsministeren ved jo udmærket, at det kunne den foregående regering ikke have klaret for længe siden; der har været en masse problemer med forsikringsselskaber og med andre for overhovedet at finde en afregningsform for dem, der havde forsikret, så der har ligget en masse problemer imellem. Det afgørende for os er, om man vil hænge sig i et princip eller ej. Dér rejste hr. Ib Thyregod det problem: hvor længe skal en afgørelse i finansudvalget være gældende? Skal den fortsætte at gælde, når den er vedtaget i 1947 eller indstillet i 1947? Jeg kan ikke forstå hr. Ib Thyregods indstilling her. For for mig at se er det sådan, at en afgørelse, der er truffet i finansudvalget, gælder kun lige indtil den dag, hvor folketinget beslutter noget andet. Den har ikke gyldighed en dag længere. Derfor er det selvfølgelig folketingets ret at beslutte i denne dag, at man vil støtte den gruppe af frugtavlere og gartnere og landmænd, som her er hårdt trængt, som trænger til hjælpen, som for visses vedkommende simpelt hen står i den situation, at hvis det ikke klares i løbet af meget kort tid, kan de ikke tilså til sommer, og flere af dem må regne med at gå fra deres brug. Derfor mener vi, at situationen er så akut for disse mennesker, at der bør hjælpes, og der bør hjælpes nu.

Ordføreren for forslagstillerne (Holger Hansen): Jeg har kun en enkelt bemærkning til hr. Kjær Rasmussen, der var inde på spørgsmålet om forsikringerne og mente, at disse haglskedeforsikringer havde været for dyre. Jeg tror nok, sagen er nogenlunde modsat, idet det jo viste sig nu, da der virkelig kom haglskade, at man ikke i disse kasser havde fået oparbejdet de reserver, som havde været ønskelige i denne situation. Årsagen hertil er naturligvis, at den haglskade, der her skete, var en katastrofe i forhold til de tidligere haglskader af langt mindre omfang, som de havde kendt til. Det er alene dette, synes jeg, der gør, at denne sag rejses på denne måde, at det er en ganske speciel situation. Siden da er præmierne for haglskedeforsikringerne kommet op, så det kan klodse. Det kan jeg berolige hr. Kjær Rasmussen med. Jeg tror altså ikke, der her er noget at bebrejde nogen i så henseende. Det er et tilfælde, at